

Elimin Hamuruyla Şiirler Derlediğim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Mart 2018

Gözleri kayıp bir şiire düştü yolum madem...
Madem tutsaklığın rahmine düştüm
Bir gece vakti...

Hırpani telaşlarım ukdesi
Aşkım rahlesine serili bir güncede takılı aklım işte.
Şimdi şatafatlı bir öksüzlüğü sindirebilirim usulca
Yetilerinde gecenin,
Ölü şehrin surlarına takılı usumun
Mahremiyetine bin bir hicap yükler de yükler
Sakil gece ve münafık yüklü şehirce bir gazapta
Yine yarımadalar,
Yine isyanlar
Yine şehrin dokusuna tünemiş yalnızlığımın
Hicvini sürükler de sürükler
Sayısız titrek hece
Hem de ne için?

Patavatsızlığımın gölgesine sığınırım ansızın;
Aşkımın nabzını tutarım
Titrek sesimin huzuruna yatkın
Deki yüreğimin de zikrine vakıf
Hadi olmadı,
Baştan başlayalım diyebilmenin hükmüne
Varmışken Yaratın
Bir de şehla gözlerinde
İçimin yangınlarında
Artık nasıl bir hüzünse, duman duman.

Şimdi, evet, şimdi koymalıyım noktayı:
Bunca elem bunca özlem
Ne için?
Söyle hadi ve kendince öfkeni püskür imgelerine
Yazmadığım o son şiirin
İllet titrine yatkın

Bir hazin sona dair
Bir yüklem de kondurabilirsin hani
Üstelik
Gölgemden bile hicap eden,
Suretimi ve sinemi ve de hüznümü yok sayan
Hatta yerin dibine batıran
Bir hikâye kahramanından bile alacaklıyım, sevgili.

Demem o ki;
Mümkün atı yok,
Ne şairce bir titre nail
Ne hüzünce seyrinde ömrümün
Gelip gitmelere dair
Son değil de baş bildiğim;
Sevgi değil de aşkın naaşı diye
Onca zaman yaş döktüğüm
Islah ve iflah olmaz
Şehir kaçkını bir hükümdeyim
Kâh yorduğum
Kâh yordadığım
Kâh elimin hamuruyla
Şiirler derlediğime mi
Sevip de köreldiğime mi yanayım?

Zanlardan düşen heceler kadarım;
Çocuk yüreğimin nazarında
Kanadığım değil de kanatıldığıma yanarım
Artık kimin nazarında
Hangi soytarı sıfatla mı anıldığıma
Kanayım?
Yoksa dökümlü eteklerinde kaderin
Bir çiçek kadar kırılğan imgelerime
Tutunduğumu mu haykırmalıyım?

Ne şiirim ne de kadın;
Ne şairim ne de fazla yalın;
Ne ölümlüyüm ne de melek;
Neyden değil neden yaşadığıma delalet işte
Bunca şiir bunca hikâye;

Gelip de gitmeden duramadığım;
Sevip de yasımı aşkıma katık yaptığım kadarım:
Aslıma ihanet edemem
Budur benim hüznüm budur beratım;
Budur fermanım
Yazmadan yazmaya içimdeki mutluluk
Katlanır;
Yaşadığım değil yaşadığım bunca ikilemdir
İçimdeki yarada konaklı.